

Nr 170

Av herr **Berglund m. fl.**, angående vägförvaltningarnas lagring av sand för vinterbehov.

(Lika lydande med motion nr 149 i Första kammaren)

Upprustningen av landets vägnät har under de senaste åren skett i stor omfattning icke minst då det gäller permanentbeläggning av redan befintliga grusvägar antingen detta gjorts som helpermanentning eller med oljegrus. Den olägenhet man tidigare haft, särskilt sommartid då grusvägarna belades med dammbindningsmedel i form av vägsalt till skada för fordon av olika slag, har man på detta sätt undgått.

Vad detta betytt ur nationalekonomisk synpunkt är svårt att bedöma men säkerligen har stora värden skyddats och kommer att skyddas.

Om en tydlig förbättring genom dessa åtgärder skett vad angår sommartrafiken, har i stället en annan ännu besvärligare situation uppstått, i det att dessa permanentade vägar vintertid sandas med en blandning av sand och salt. Denna blandning åstadkommer lika svåra skador på fordonen som den ovan nämnda sommarbeläggningen och upplöser dessutom snö och is till en klabbig massa, som fastnar på bilarnas underreden och vid fordonsmöten stänker vida omkring. Hur ofta än tvättning av fordonen sker, och försök göres att ta bort denna modd, kan man inte helt befria fordonen från skador både på kaross och chassi. Kostnader för reparation och underhåll blir betydande genom denna sandning.

Denna sandning förekommer även i riklig mängd inom tätbebyggelse och har dessutom den olägenheten att sanden med fotbeklädningen införes i affärslokaler, kontor, banker, postkontor, järnvägsstationer och andra offentliga lokaler. Förhållandet är inte blott irriterande för husägare och hyresgäster utan förorsakar merarbete, skador och förluster av olika slag. Man kan fråga sig om detta slag av sandning är nödvändigt ur säkerhetssynpunkt.

Vid vägförvaltningarna medges alla dessa olägenheter och att man skulle nå samma effekt mot halka, om man sandade utan detta inslag av vägsalt. Förhållandet är närmast det, att man inte har möjligheter att lagra sanden under vintern utan denna saltblandning, beroende på att sanden inte får frysa till klumpar som sedan inte kan användas till avsett ändamål.

För att på annat sätt än genom inblandning av salt kunna lagra sanden måste man alltså söka sig fram på andra till buds stående vägar och söka lagra den bl. a. genom något slag av uppvärmning eller förvaring på frostfritt ställe. Här får väl en utredning visa vilket sätt som kan vara det mest lämpliga och mest ekonomiska.

Då stora värden här står på spel i olika avseenden måste något snarast göras och åtgärder vidtagas för att eliminera förlusten av nationalekonomiska värden.

Varje vägdistrikt måste få möjligheter till lagring av sand för vinterbehov på sådant sätt, att vi i framtiden garanteras slippa vägsalter vid sandning mot halka.

Med anledning av vad vi här ovan anført får vi därför föreslå,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville ge till känna vad vi här ovan anført och att medel ställes till väg- och vattenbyggnadsstyrelsens förfogande för att vidtaga de åtgärder, som kan anses lämpliga.

Stockholm den 24 januari 1963

M. Berglund

H. Broberg

G.-G. Enskog